

Boros Imre: Ha a bankok hiteleznek

2015 október 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Hétköznapjaink manapság sorozatban az abszurdításokról szólnak. Legkirívóbb példaként éppen a bevándorlást említhetjük. Az Európai Uniónak világosak a kodifikált szabályai.

Határait azok léphetik át, akik rendelkeznek a megfelelő dokumentumokkal, útlevelemmel és a beengedést jóváhagyó

vízummal. Ők is jól kijelölt helyeken (határpontokon) jelezhetik belépési szándékukat. A rend fenntarthatóságáról komoly intézményrendszer, az úgynevezett shengeni megállapodás rendelkezik, amely a közösség határain lévő országokat kötelezi a szabályok betartására. Ehhez komoly eszközrendszer és források állnak rendelkezésre. S mégis, mit látunk? Jön mindenki, ahogy lát, zöldhatáron, árkon-bokron keresztül.

Jönnek tízezerrel. Akik a shengeni elveket komolyan veszik és betartatják az érkezéssel, a leghevesebb kritikákat kapják az uniótól, bőséges negatív élí címkézéssel. Bőven vannak abszurdítások a gazdasági együttműködésben is.

A közgazdasági abszurdítások közül is nehéz a választás, mégis kiemelkedik a hivatali vágyakozás, hogy a bankok végre kezdjenek hitelezni, növeljék a gazdálkodó egységeknek a kihelyezett pénzek volumenét. Valóban, klasszikus esetben a hitel bővíti a növekedést, a pótlólagos jövedelem előállításának esélyét, és növeli a jólétet. Tanulmányokra és évszázados tapasztalatokra hivatkozva csak csodálkozni lehet a helyzeten, hogy a bankok vonakodnak növelni hiteleik nagyságrendjét, űket erre „ösztönözni” kell, mégpedig költségvetési források feláldozásával. Hát nem abból élnek a bankok, hogy betéteket gyűjtenek és azokból hiteleket helyeznek ki, vállalják az ügyfelek kockázatát? Ha nem ezt teszik, akkor mi a fenébe? élnek? – így hangozhat az álnaiv kérdés. Az abszurdítás tekervényes gondolati csapdáiból csak úgy lehet kikecmeregni, ha a kérdést történeti síkon vizsgáljuk, s a diktatúrából a piacgazdaságba való átmenetet banki szempontból elemezzük.

Tény, bár kevésbé közzismert, hogy az átmenet első éveiben (1989–1994-ben) a bankrendszer hitelei nem a klasszikus banki szabályok szerint folytak. A folyósítások a hazai, akkor még zömében állami tulajdonú bankokban egyrészt szolgálták a jól kiválasztott körök gazdagodását a bankok kárára, másrészt a mesterségesen konstruált állami elszámoltatási (számviteli) szabályok el is leplezték ezeket a veszteségeket. Amikor a valóságos elszámolás világos számviteli elvek szerint megtörtént (1993), ahelyett, hogy az ilyen típusú illegális vagyontranszfereket a jog eszközeivel az állam visszakövetelte volna, éppen ellenkezőleg, a jog eszközeit is részben mellőző módon kormányzati segédlettel a károkat az adófizetőkre zúdította.

A lépést elnevezték bankkonszolidációnak. A hazai bankrendszeren végrehajtott következő manőver (privatizáció) pedig arról szólt, hogy az adófizetők megterhelő gigantikus tekejuttatással életképessé tett bankokat –

tulajdonképpen ugyancsak állami akarattal – grátisz a külföldi tulajdonosoknak juttatták. Egy új, külföldi tulajdonosi kör üzleti filozófiája is világosan kirajzolódott. (Noha a kanonizált közgazdasági közbeszéd erről soha nem szólt, aki ezeket a tételeket hangoztatta, porba sújtó minősítésekre számíthatott) Ennek első tételeként a fő cél a származási országból való, hazánkba történő növekvő számú ügyfelek banki ügyeinek gondozása lett. Második lépésben következett kartellbe állva a hazai betétesek hozamainak leszorítása. Majd következett – harmadik tételként – a csak kockázatmentes, magas hozamú belpiaci kihelyezési területek felkutatása.

Ebbe a célrendszerbe valóban nem fért bele a hazai kisebb-nagyobb vállalkozások munkaigényes és valóban nagyobb kockázatot tartalmazó pályolgatása, hiszen az éves bónuszok alapját képező tőkemegtérülést rontotta volna. Ami a hivatali vágyakozást illeti, lényegében ma sem állunk sokkal jobban.

Az állami segédlettel a bankok puszkacsöve elé terelt, évtizedig gigantikus hasznot hozó, devizaalapúnak mondott üzletek megszűntek, elmúlt az államkötvények horribilis hozamszintje is, tehát véget ért az aranykor. Néhány külföldi tulajdonú bank le is húzta a redőnyt, és távozott. Helyettük megjelentek az állami szereplők. Ez potenciális lehetőség a változásra, de nem minden. Egyik napról a másikra a legjobb indulat mellett sem „tanulták meg” a kis- és középvállalati szektort. Ma még nincsenek azon a szinten, hogy egy, mindkét felet egyaránt kielégítő kihelyezési politika elkezdődhessen. A külföldi tulajdonúak pedig azt fújják, hogy nincs a hitelre igény. Ez nem teljesen alaptalan kijelentés, hiszen a devizahitelek nagyon sok, éppen a célcsoportba tartozó potenciális ügyfelet rettentettek el. (Más kérdés, hogy a kedv sem túl nagy a nagyobb kockázatú és kisebb profittal kecsegtető szektor feltárására, ezért inkább a kivárást választják.) A vállalkozásokat az is gyanakvással tölti el, hogy az állam is túlzottan erőlteti a hiteleket, még az uniós források egy részét is visszatérítendőként adná.

Úgy tűnik, hogy a több szempontból is az átalakulás (tulajdonosi, üzletfilozófiai) fázisában lévő bankrendszernek még nagy utat kell megtennie ahhoz, hogy a hitelezést ismét olyan tevékenységgé varázsolja, ami kölcsönösen szolgálja a gazdasági növekedés, az ügyfelek boldogulásának és a bankok profitabilitásának ügyét. Szükség lesz azonban az állam kockázatokat mérséklő segítségére is, legalábbis kezdetben.

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
